

vabrikud kodumaalt, peaausjalikult linna lähemast ümbrusest. Samale turule läksid ka vabrikute töösaadused. Mainitud vabrikud käisid kõik ilma aurujõuta. Alles 1838. a. sügisel pandi nurgakivi esimesele aurujõul käivale vabrikule (Schrammi kalevivabrik). Kuid sellele ei järgnenud mõnekümne aasta jooksul kuigi palju teisi. 1863. a. nimetab ametlik statistika linnas jällegi ainult kuus vabrikut: 1 villa-, 1 tubaka- ja 4 õllevabrikut. Suuremat hoogu võtab tööstuse arenemine Tartus alles 70-dail aastail, kuid ka sellest järgmises peatükis.

Tartu käsitöö ja töönduse puhul aastasaja esimesel poolel ei saa jätta mainimata veel üht silmapaistvat algatust sel alal. Ülikooli tehnoloogiaprofessori Schmalz'i agaral eestvõttel asutati 1838. a. linnas esimene tööndusselts (Gewerbeverein), mille ülesandeks seati „tööstuse täiendamine tema liikmete ühisel nõul ja jõul“. Abinõud selleks olid ette nähtud üsna rohked ja laialdased. Lootused, mis tema peale pandi, olid kaunis suured. Koguni rahaminister Kankrin avaldas tema kinnitamisel „soovi ja lootust, et see selts tööstusele võiks olla kasulik ja saaks eeskujuks teistele samalaadilistele seltsidele“. Selts asus ka tõesti suure agaru-
sega tööle. Ülikooli õppejõudude poolt peeti tema korraldatud koosolekuil rida populaarseid loenguid. Ja juba järgmises aastal korraldas selts esimese tööstuse-
näituse, millest osa võtsid 35 väljapanijat 95 artikliga.

Kaubandus. Nagu tööstuses ja käsitöös, nõnda oli ka kaubanduses arene-
mine Tartus kuni 60-date aastateni võrdlemisi nõrgahoogne. Suurem oli see
nähtavasti 20-dail ja 30-dail aastail, kuna hiljemini ilmestus (kui mitte just väga
suure umbusaldusega võtta olevaid statistilisi andmeid) koguni tagurpidimine.
Kuigi meil puuduvad otsesed andmed Tartu kaubanduse kohta aastasaja esimesel
kolmandikul, võiks siiski oletada, et ta peale kriisi, mille tekitasid Napoleoni
sõjad, 20-dail aastail tõusma hakkas. Seda põhjendatum on see oletus, kui silmas
pidada tolleaegset võrdlemisi hoogsat linna rahva-arvu suurenemist. 1836. a.
kohta esitab ametlik statistika Tartus teise gildi kaupmehi 3, kolmandast
gildist 64. Kuid peale mainitute teotseb samal ajal kaubanduse alal veel hulk
teisi inimesi, nagu seda näitab allesitatud suurem kaupluste arv. Samuti selgub
see seisustestatistikast, mille järgi kuulus samal aastal kaupmeesteseisusse 175
meessoost isikut. Üldmainitud gildi kaupmeeste hulka ei kuulunud väikeste
toiduainete-kaupluste omanikud, võõrastemajade, trahterite ja õllepoodide pidajad.
„Poodide“ üldarvuna tuuakse 80, mille hulgas 43 koloniaal- ja rohupoodi, 21 manu-
faktuurkauplust, 9 liha- ja 7 leivapoodi. Peale selle oli linnas ärisid, mis osaliselt
kaubandusliku iseloomuga: võõrastemaju ja trahtereid 11, kõrtse (Schenken) 60.
1858. a. kohta esitatakse kaupluste arvuna 62, kuna kaupmeesteseisusesse kuulub
177 isikut. See kaupluste arv käib nähtavasti gildidesse kuuluvate kohta, kuna
väljaspool neid olevate kaubanduslike ettevõtete kohta andmed puuduvad.
Võrreldes neidki andmeid 1836. a. omadega näeme Tartu kaubanduses sel aja-
järgul täielist seisakut, pigemini veel tagurpidiminekut, — nähtus, mis täiesti aru-
saadav, kui silmas pidada kriisi tolleaegses linna kasvamisest. 60-date aastate
alul on Tartus siiski märgata teatavat kaubanduslikku tõusu, mille põhjustas linna
vast-alanud hoogsam kasvamine. Nii näiteks oli 1863. a. esimesel poolel välja
antud kauplemislubasid: II gildis 2, III-s 84, seega märksa suurem arv kui viis
aastat varem. Peale selle teotsesid kaubanduse alal veel 32 talupoega (pudu-
kaupmeest) ja 35 kaubaselli (Handlungsdiener). Sellest vast-alanud tõusust hooli-
mata vaja siiski rõhutada, et linna suurendava tegurina tuleb Tartu kaubandus
60-date aastateni üsna vähesel määral arvesse. Ala, millel Tartu kaubandus arenes